

Казки про жадібність

Аби гроші - гріха не буде

Аби гроші - гріха не буде

Жив собі піп. Та такий-то вже ласий на гроші був, що й не сказати. Ось одного разу в пана здохла собака. А той пан багатий був і любив собаку, як самого себе. Подумав пан, поміркував і вирішив: «Похороню я свого любимого пса з попом та ще й коло церкви, на цвинтарі».

Узяв торбу грошей і — до попа.

— Так і так, мовляв, хочу, щоб ви собаку похоронили коло церкви з молитвами, як християнина.

Піп розгнівався, затупав ногами.

— Бог за це вас покарає! Тоді пан усміхнувся лукаво і показав попові торбу грошей.

Піп аж слину пустив, уgliedівши гроші.

— І не подобає коло церкви собаку хоронити,— промимрив піп, жадібно поглядаючи на гроші,— та що зробиш, грошей жаль!

Зізвав піп півчу, і похоронили собаку коло церкви, як пророка якого. Минув місяць, а може, й більше, як до попа дійшла чутка: із синода має приїхати сам владика оглядати його церкву.

Злякався піп. А що, як дізнається владика, що він собаку коло церкви похоронив? Біда буде!

Та й люди подекуюють, що він святе місце осквернив.

Піп думає, гадає, а далі й пригадав: недалеко від церкви живе такий собі Іван Нещасний.

Метикуватий він на голову. От і пішов піп до нього за порадою.

Увійшов у хату, поздоровкався. А Іван Нещасний тоді цапа годував. Розказав він йому свою біду-горе. Іван усміхнувся, а далі й каже: — Дайте торбу грошей, я поїду до владики і все в порядку буде.

Попа аж скривило від таких слів. Та що поробиш владика страху нагнав. Заплакав піп кілька раз і віддав Іванові торбу грошей.

Іван Нещасний налигав цапа за роги і пішов з ним у Київ.

Відшукавши владика, Іван Нещасний прямо з цапом зайшов до преосвященного.

— Що ти хотів, раб божий? — гнівно запитав владика Івана, вgliedівши, що з ним і цап стояв.

— Прийшов, владико,—почав несміливо Іван, - щоб ось оцю тварину в попи посвятили.

Владика аж спалахнув увесь; затупав ногами, заскрипів зубами.

— Геть звідси! — крикнув не своїм голосом. Тоді Іван витяг з-за пазухи торбу грошей і показав владичі: дивіться, мовляв. Владика, вgliedівши стільки грошей, аж голову в плечі втягнув.

«Аби гроші, гріха не буде...» — подумав, а далі й каже:

— І не подобає цапа в попи висвячувати, та що ж зробиш: грошей треба.

Забрав владика гроші в Івана і висвятив цапа в попи, ще й документ дав.

Привів Іван цапа-попа додому, надів йому хреста на ший і жде парафії.

Через деякий час у село, про яке йде мова, приїхав той самий владика, що цапа в попи висвятив.

Прийхав і того ж дня довідався, що піп коло церкви собаку похоронив. Розсердився, аж побілів увесь.

Зиває він тоді із сусідніх сіл попів, щоб суд вчинити над цим попом.

Зїхались попи.

Владика й рота розкрив, щоб винести страшний вирок над попом-безбожником, коли почув, як поблизу десь цап замакав. Глянув і ледве не впав.

А то Іван Нещасний, почувши, що владика скликає всіх попів, і свого цапа-попа налигав за роги, документ у руки і до церкви.

Ї коли вже І вав недалеко від церкви, владика і вgliedів його:

— Собаку теж бог сотворив,— заспішив владика глухим голосом,— а тому гріха ніякого не буде, як її коло церкви похоронено!

Після цих слів розпустив попів, сів на фаетон і був такий!

